

Teraz sypie się ziemniaki w pryzmatyczne kopce, 2—2.5 m szerokie i 120—150 cm wysokie. Na to daje się warstwę słomy na 50 cm i cienko przykrywa ziemią. Na szczyt daje się gruby wałek skręconej słomy. Tak pozostają kopce aż do nastania nieco silniejszych mrozów. Wtedy przykrywa się metrową warstwą słomy, a w końcu półmetrową warstwą ziemi. Wałka słomianego wcale się nie przykrywa. W połowie lutego, lub na początku marca zdejmuje się wierzchnią warstwę ziemi i słomy. Takie kopce nie zagrzewają się nigdy, a ziemniaki nie puszczają pędów nawet pod koniec maja.

Walkę z alkoholizmem prowadzą Niemcy nie na żarty. Jak poważnym jest ten ruch, dowodzi np. literatura tego przedmiotu. Corocznie ukazuje się po kilkadziesiąt mniejszych lub większych broszur, poświęconych walce z alkoholem, a oprócz tego istnieje cały szereg pism temu zadaniu oddanych. Oto tytuły wspomnianych pism:

Die Alkoholfrage, kwartalnik, wychodzi w Dreźnie;

Alkoholgegner, miesięcznik, wychodzi w Reichenbergu;

Alkoholismus, dwumiesięcznik, wychodzi w Lipsku;

Internationale Monatschrift zur Erforsch. des Alkoholismus, miesięcznik, wychodzi w Bazylei;

Volksfreund gegen den Alkoholismus, miesięcznik, wychodzi w Heidhausen pod Werden.

Zmiana statutu organizacyjnego urzędników techn. kontroli skarbu w Austrii

Na mocy statutu organizacyjnego z 6 grudnia 1897 r. wymagano od kandydatów na posady w technicznej kontroli skarbu dowodu ukończenia wydziału chemicznego jednej z austriackich szkół politechnicznych, oraz świadectwa z dobrym postępem zdanego I egzaminu państwowego. Najwyższem postanowieniem z dnia 25 sierpnia b. r. obostrzono ten przepis o tyle, że odtąd będą wymagać od kandydatów obydwa (tj. I i II) egzamina państwowe.

Akcyjne Tow. Rafineryi Spirytusu w Kolinie. Większość akcji tego Towarzystwa nabył Zakład kredytowy i będzie przeto odtąd rządził tem przedsiębiorstwem. Dotychczasowy dyrektor J. Kraus będzie rafinerią kierował i nadal.

Kapitał akcyjny wynosi 12 milionów koron, i jest podzielony na 24.000 akcji po 500 koron. W r. 1907/08 wypłacono 12% dywidendy, a w r. 1908/09 nawet 14%.

Drożdże jako klejster. Im więcej ludzie piją, a zwłaszcza piwa, tem też, oczywiście, więcej powstaje drożdży odpadkowych, t. j. takich, z którymi nie wiedzą w browarach itp.

zakładach, co począć. Używają ich do zafałszowania drożdży prasowanych, do wyrobu „sztucznego ekstraktu mięsnego“, na karmę dla bezrogów, na pokarm dla drożdżaków gorzelnianych, a w ostatnich czasach zaczęto ich używać nawet zamiast — klejstru do naklejania etykiet na fiaskach z piwem. Kawałek płyty marmurowej wysmarowuje się gąszczem drożdżowym i o nią ociera się grzbiety etykiet. Ilość drożdży, jaka zostaje na papierze, wystarcza do przyklejenia go do fiaski i trzyma etykietę lepiej niż klejster z dekstryny.

Niedługo może, a usłyszymy, jak zachwalać się będzie jako klejster przy wyklejaniu ścian pałaców tapetami! Do jakiego to zaszczytu drożdżak dojść może!

Drożdże wyrabiają też z melasy t. zw. sposobem przewietrzania. Melasę, okazującą zwykle reakcję alkaliczną, zobojętnia się kwasem siarkowym, rozcieńcza do 6—10° Bllga, zadaje wywarem z kielków słodowych lub ekstraktem drożdżowym, a po zagotowaniu i odpowiedniem schłodzeniu (50°C) dodaje kultury bakterij kwasu mlekowego. Gdy tak zacier ukwasi się do 0.3° niem. schładza się go i dodaje drożdży prasowanych, poczem już w zwykły sposób poddaje fermentacyi przy równoczesnem wpędzaniu oczyszczonego powietrza.

Drożdże tym sposobem otrzymane trzeba dobrze płukać; w przeciwnym bowiem razie czuć ich nieprzyjemnie melasą, a przytem się też łatwo psują.

Na zdrowie! Wiadomo, że zawodowi pijacy spożywają sporo rozmaitych piołunówek, żołądkówek i t. p. gorzkich wódeczek, które w Niemczech znane są pod nazwą „Magenbitter“. W nawiasie dodamy, że i naszym smakoszom lepiej się podobają te pod niemiecką etykietą sprzedawane wódki, niż w domu sporządzane. Otóż do wiadomości zarządu dochódów skarbowych w Niemczech doszło, że do sporządzania takich żołądkówek i wielu innych gorzkich wyrobów alkoholowych, jak esencyj rumowych, gorzkich likierów itp. zużywają masami taniego spirytusu skażonego. Gorycz roślinna zakrywa smak środka skażającego i język zdrętwiający nie zdradza tajemnicy fabrykanta przed pijącym, a żołądek cierpiący nie znajduje posłuchu u zamroczonej głowy. Tak trują się ludziska i potem narzekają na alkohol.

Gorzelnicy niemieccy gniewają się na Wilhelma. Nieraz się już czytało jak Wilus był „stolz auf seine braven Märcker“ (t. j. mieszkańców Brandenburgii), którzy spirytusem zalewają całe Niemcy i jeszcze go sporo wywożą zagranicę. Wtedy krzyczały sfery interesowane z Delbrückem na czele entuzjastycznie: